

Arrest

nr. 103 163 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. BAETENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit Lahore.

Vanaf 2002 werkte u als schuldvorderaar voor het bedrijf ICIL, dat u zelf oprichtte. U ging geld ophalen bij mensen die nog schulden hadden bij diverse banken. U besepte niet dat enkele van de mensen wiens schulden u ging vorderen criminelen waren. In 2005 onttaarde een dergelijke schuldvordering zelfs in een vuurgevecht. U diende toen geld te halen bij M.(...) A.(...), die op u en een paar andere mensen die u begeleidden, schoot. U diende een klacht in bij de politie en handelde deze zaak niet verder af. Uiteindelijk besloot u in 2007 te stoppen met dit werk, gezien u vreesde ooit problemen te krijgen met andere mensen met schulden.

Begin 2008 begon u als "production manager" bij het bedrijf Box and Boxes te werken. In 2009, toen u zelf niet thuis was, drongen enkele gewapende mannen uw huis binnen. Ze beroofden uw familie en

de familie die in het appartement op de beneden verdieping woonde. Ze vroegen naar u. U en andere mensen uit uw wijk dienden een klacht in bij de politie. De daders werden echter nooit gevonden.

In 2010 werd u op weg naar huis aangevallen door onbekende mannen. Ze beschuldigden u ervan een klacht tegen hen te hebben ingediend. Uiteindelijk hebt u besloten te stoppen met werken en Pakistan te ontvluchten. U vreesde dat de mensen achter deze aanvallen banden hadden met de criminelen wiens geld u eerder had teruggevorderd.

In januari 2012 heeft u Pakistan verlaten. Op 2 april 2012 bent u in België aangekomen en op 5 april 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: diverse medische attesten opgemaakt in België, drie First Information Reports (FIR), een kopie van een identiteitskaart en twee certificaten van voormalige werkgevers.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of inzake het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofd zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten eerste dient het CGVS op te merken dat u geen enkel 'origineel' stuk aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. U legde enkel een onduidelijke kopie voor. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. Dit geldt des te meer, aangezien u wel in staat blijkt te zijn tal van andere documenten voor te leggen.

Ten tweede dient te worden gesteld dat u verklaart problemen te vrezen tengevolge het werk dat u heeft uitgeoefend tot 2007, met name het terugvorderen van geld van mensen die schulden hadden bij banken. Dit betreft een conflict met wanbetalers. Deze problemen hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie. Uit niets blijkt immers dat de vervolging die u zegt te vrezen of de bescherming die u zegt te ontberen haar oorsprong vindt in uw politieke overtuiging, uw behoren tot een bepaalde sociale groep, uw ras, religie of nationaliteit. Het betreft eerder een geval van wraak tengevolge eerdere beroepsactiviteiten en situeert zich bijgevolg in de gemeenrechtelijke sfeer.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt blijvende problemen te hebben gekend met de mensen wiens geld u zou hebben teruggevorderd. Vage en incoherente verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent. U verwees initieel naar enkele beruchte Pakistaanse gangsters, zoals G.(...) B.(...) en J.(...) G.(...) (CGVS, p. 4), maar toen later werd gevraagd om de groep met wie u problemen vreesde te specificeren, bleek u hiertoe niet in staat: u stelt te denken dat ze verbonden zijn met een politieke partij of een terroristische groep maar concreet wist u hierover niets aan te geven (CGVS, p. 8). Dit is opmerkelijk. Verder verbond u de overval op uw huis aan uw vroegere werkzaamheden. Niettemin kon u in het geheel niet uitleggen wie de mensen waren die uw huis waren binnengedrongen in 2009 (CGVS, p. 5 en 8), noch wie uw belagers in december 2010 waren (CGVS, p. 12). Dit blijkt dan ook vnl. op vermoedens van uwentwege te zijn gebaseerd. Vervolgens stelde u in december 2010 door uw vijanden te zijn aangevallen. U kon deze bewering evenmin staven met verdere gegevens. U bleek wederom geen idee te hebben over de identiteit van deze mensen (CGVS, p. 8). U stelde vervolgens dat uw belagers verwezen naar een klacht die u had ingediend en verduidelijkt dat u vijf jaar geleden een klacht indiende tegen M.(...) A.(...) (CGVS, p. 9). U kon evenwel geen verdere uitleg geven toen er werd gevraagd naar M.(...) A.(...) en stelde verder niets met M.(...) A.(...) te maken te hebben gehad. Uiteindelijk wist u zelfs niet of de aanval in december 2010 iets te maken had met M.(...) A.(...) (CGVS, p. 9). Dergelijke vaststellingen laten toe te twijfelen dat u werkelijk werd gevisieerd door de personen wiens geld u een aantal jaren geleden zou hebben teruggevorderd. Bovendien is het weinig aannemelijk dat deze personen u vijf jaar na de feiten plots zouden viseren.

Daarenboven en niet in het minst bleek u in het geheel niet te weten of uw voormalige collega's soortgelijke problemen hadden (CGVS, p. 10). U beweerde dat anderen soortgelijke problemen hadden, maar kon daar geen enkele verdere uitleg over geven (CGVS, p. 11 en 15). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u toch meer informatie kon geven over het lot van uw voormalige collega's, die logischerwijze met dezelfde feiten als u inroept zouden zijn geconfronteerd.

Het roept bovendien verwondering op dat u in 2007 zou zijn gestopt met werken, maar pas in 2011 uw land zou zijn ontvlucht. Uw verklaring op diverse adressen te hebben verbleven, en onder andere in Gujrawala en Baiperu te hebben verbleven sinds 2007, houdt weinig steek. Zo blijkt uit de vragenlijst die u op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ingevuld dat u de voorbije twintig jaar steeds in "House Nr 113-114, Block Nr II b 1, Township, in Lahore" heeft gewoond (vragenlijst DVZ, 5 april 2012, punt 9). Uw verschoningsgrond dat er op dat moment nooit naar werd gevraagd, is dan ook niet afdoende

(CGVS, p. 16). Het feit dat u steeds voor Box and Boxes in Lahore zou hebben gewerkt (CGVS, p. 10) zet deze uitspraak verder in bedrieglijk licht.

Vervolgens dient te worden verwezen naar enkele pagina's van uw facebook-profiel waarvan kopies werden toegevoegd in het administratief dossier. Uit deze documenten blijkt dat u aangaf in Italië te hebben verbleven. Dergelijke vaststelling staat in schrill contrast met uw verklaring tot voor kort in Pakistan te hebben verbleven. Ook deze vaststelling roept ernstige vraagtekens op. Het feit dat een vriend dergelijke gegevens op facebook zou hebben gepost, zoals u beweert, is een bedenkelijke verschoningsgrond. Temeer M.(...) A.(...), zoals u deze vriend identificeerde, niet tot uw vriendengroep op facebook behoort (CGVS, p. 14).

Bovenstaande opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen.

De door u voorgelegde FIRs (First Information Report) kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten betreffen immers niet meer dan verklaringen van uwentwege aan de politie, wat op zich een relatieve bewijswaarde met zich meebrengt. Dat u klachten zou hebben ingediend bij de politie tegen misdrijven, die overigens eigen zijn aan een grootstad, vermag dan ook niet een ander licht op de inschatting van uw asielmotieven te werpen. De attesten van tewerkstelling die u heeft voorgelegd vermogen evenmin voorgaande vaststellingen te wijzigen, aangezien uw tewerkstelling voor deze bedrijven niet ter discussie staat. Op het certificaat van Box and Boxes staat bovendien niet vermeld tot wanneer u deze functie zou hebben uitgeoefend.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen (CGVS, p. 2 en 3) geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Uw medische toestand vermag evenmin voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat u op tal van vragen wel in staat bleek om coherent en gedetailleerd te antwoorden. Het ontbreken van andere verklaringen bij vragen over de kern van uw asielrelaas kan dan ook bezwaarlijk worden toegeschreven aan uw actuele medische toestand.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker wijst erop dat het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land vaak wordt meegenomen naar de asielinstanties van de landen waar ze terechtkomen. Verzoeker benadrukt dat hij in de voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Verzoeker is dan ook van mening dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met zijn tendentieuze weergave van de feiten slechts de onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin verzoeker zich bevond. Er dient rekening gehouden te worden met de feitelijke situatie in het land van herkomst zoals door hem uitgelegd. Men kan moeilijk voorhouden dat het hier slechts om loutere vermoedens gaat, nu verzoeker meerdere malen het slachtoffer is geworden van ernstige bedreigingen, waaronder zelfs een schietincident, door leden van een terroristische organisatie. Dat de verklaringen van verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als niet aannemelijk worden aanzien, volstaat niet als motivering tot weigering van asiel. Men kan immers even goed alles als wel aannemelijk aanzien. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het interview werd aangemaand om dringend te antwoorden op de vragen, zonder uit te

wijden. Daarnaast was verzoeker enorm zenuwachtig voor en tijdens het interview, hetgeen begrijpelijk is gelet op de enorme consequenties die ervan afhangen. Verzoeker heeft alle informatie meegedeeld, maar meent dat dit verkeerd werd beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het is absoluut niet het geval dat verzoeker te weinig weet over de personen die hem bedreigden en dat hij slechts vermoedens zou hebben. Verzoeker heeft concrete informatie gegeven over de bedreigingen en incidenten. Verzoeker werkte als schuldvorderaar en de personen bij wie hij geld moest gaan halen waren vaak gangsters verwickeld in fraudezaken. In het begin was verzoeker hier niet van op de hoogte, maar gaandeweg bleek dat deze personen lid waren van terroristische organisaties. Het ging om zeer invloedrijke criminelen, zoals G. B. en J. G.. Men kan dus niet stellen dat verzoeker geen concrete informatie en bewijs voorlegt. Verzoeker legde naar aanleiding van deze bedreigingen en incidenten ook telkens klacht neer bij de politie. Verzoeker werd meermaals bedreigd via de telefoon, waarbij verwezen werd naar de door hem neergelegde klachten, waardoor de bedreigingen wel degelijk te linken zijn aan zijn werk als schuldvorderaar. Ook de inval op het huis van verzoeker is te linken aan deze terroristische organisaties. Verzoeker trachtte te ontkomen en heeft zijn telefoon zelfs afgesloten zodat niemand hem nog kon bellen. De terroristische organisaties konden hem echter steeds opnieuw opsporen en bedreigen. Het is verder logisch dat verzoeker niet meer kan vertellen over de structuur of de leden van de terroristische organisaties. Dit wordt immers geheim gehouden. Het aangehaalde facebookprofiel kan aan de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker niets afdoen. Dit profiel werd aangemaakt door een vriend van verzoeker. Verzoeker zelf kent hier weinig van en gebruikt het enkel om in contact te blijven met bepaalde mensen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. De bestreden beslissing verplicht verzoeker de facto om terug te keren naar Pakistan, terwijl er een reëel risico is voor verzoeker dat hij in zijn geboortestreek het slachtoffer zal worden van wraak of afstraffing. Het is begrijpelijk dat verzoeker tot op heden bevreesd is voor zijn terugkeer, aangezien hij reeds meerdere malen het slachtoffer werd van bedreigingen en incidenten. Het is bovendien duidelijk dat de plaatselijke autoriteiten en politie hem hiertegen niet kunnen of willen beschermen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, lid 1 van het EVRM. De schending van artikel 3 EVRM kan ook voortvloeien uit het feit dat een staat zijn medewerking verleent op de één of andere manier aan een uitzetting naar een land waar een schending van artikel 3 dreigt. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest Soering tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Bij een terugkeer zal verzoeker onmiskenbaar nagejaagd worden door criminelen en leden van de terroristische organisatie en de plaatselijke autoriteiten zullen hem geen bescherming bieden.

In een vierde middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Verzoeker heeft zijn motieven om een asielaanvraag in te dienen steeds klaar en duidelijk gesteld. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn aanvraag zomaar verworpen omdat zijn verhaal weinig overtuigend zou zijn en concrete bewijzen mist. Indien er zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing zou hij echter nooit tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoeker besloten hebben. Een dergelijk onderzoek had eveneens kunnen bevestigen wat er met verzoeker werkelijk gebeurd is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen lijkt de zaken te willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschaft informatie te mager is en weinig aannemelijk overkomt. Men kan zich terecht de vraag stellen in hoeverre een dergelijke behandeling van een asioldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing. De plaatselijke situatie is voor verzoeker nog steeds gevaarlijk en van die aard dat hem het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden toegekend. Het enige dat voor verzoeker telt is zichzelf in veiligheid brengen in de wetenschap dat hij een bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar Pakistan zou moeten terugkeren.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: "First Information Reports" en een attest van werk bij Box Boxes.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst,

nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt echter dat de door hem beweerde problemen zich situeren in de sfeer van zijn werkzaamheid als schuldvorderaar en een conflict met enkele wanbetalers betreft (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Verzoeker vermeldde in zijn asielaanvraag echter geen feiten die getuigen van een vervolging omwille van één van de vluchtelingenrechtelijke vervolgingsgronden, *i.e.* zijn ras, nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij blijvende ernstige problemen had en legt hieromtrent bovendien bijzonder vage en incoherente verklaringen af. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Zo stelt verzoeker te vreesen voor G. B. en J. G., volgens zijn verklaringen invloedrijke terroristen, maar slaagt hij er niet in concreet uit te leggen waarom hij deze mensen vreest (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 14). Wanneer hem, omtrent het incident in 2010 waarbij hij zou zijn geslagen, gevraagd wordt wie hij specifiek vreest en met welke groeperingen zij verbonden zouden zijn, slaagt hij er immers niet in dit te specificeren en stelt hij slechts dat zij leden waren van een soort terroristische organisatie, verbonden met een politieke partij of religieuze groep (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 12). Ook omtrent de overval op zijn huis in 2009, die verzoeker verbindt aan zijn werkzaamheden als schuldvorderaar, vermoedt verzoeker slechts dat het dezelfde personen waren, maar slaagt hij er niet in concrete verklaringen af te leggen over de daders (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5, 7 en 8). Verzoeker stelt slechts dat zijn belagers verwezen naar een klacht die hij had ingediend en stelt dat hij in 2005 een klacht heeft ingediend tegen M. A., die hem zou beschoten hebben toen hij geld van hem probeerde terug te vorderen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 9). Wanneer hem gevraagd wordt waarom M. A. hem na vijf jaar plots opnieuw zou bedreigen, stelt verzoeker echter dat hij niet gezegd heeft dat het M. A. was die hem bedreigde, maar slechts dat er verwezen werd naar een klacht die hij heeft neergelegd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Bijgevolg blijken ook deze verklaringen op loutere vermoedens van verzoeker gestoeld. Bovendien weet verzoeker eerst niet of andere schuldvorderaars gelijkaardige problemen hebben gekend (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Even later stelt verzoeker dat anderen wel degelijk soortgelijke problemen hadden, maar slaagt hij er niet in hier verdere uitleg over te geven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 15). De vrees van verzoeker wordt verder ondermijnd doordat hij stelt dat de concrete aanleiding om zijn land te verlaten het incident van december 2010 was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8 en 11), hoewel hij pas in januari 2012 het land heeft verlaten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3). Bovendien zou hij na het incident nog 3 of 4 maanden blijven doorwerken zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Het feit dat verzoeker een jaar heeft gewacht om het land te verlaten en na het incident zelfs is blijven doorwerken, relativiseert de ernst van de beweerde problemen. Overigens merkt de Raad op dat verzoeker dit incident uit 2010 niet vermeld heeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3), niettegenstaande hij voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat dit de concrete aanleiding voor zijn vlucht was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 11). Hoewel verzoeker aan het begin van het interview aangaf niet alles te hebben verteld voor de Dienst Vreemdelingenzaken, kan

dit deze vaststelling niet verschonen. Verzoeker stelde immers expliciet enkel bepaalde medische problemen niet te hebben vermeld, maar buiten zijn ziekte wel alles verteld te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Van een kandidaat vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Het feit dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niets gezegd heeft over het incident in 2010, maakt de ongeloofwaardigheid van het relaas des te groter. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij werd aangemaand om dringend te antwoorden op vragen, zonder uit te wijden, stelt de Raad vast dat bij het invullen van de vragenlijst weliswaar wordt vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 1). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij enorm zenuwachtig was voor en tijdens het gehoor, stelt de Raad vast dat iedere asielzoeker bloot staat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.5. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bijgevolg hebben de door verzoeker neergelegde First Information Reports geen enkele bewijswaarde. De Raad stelt bovendien vast dat het slechts om fotokopieën gaat en dat verzoeker ook voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts fotokopieën van deze documenten neerlegde. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Ook het door verzoeker neergelegde certificaat van het bedrijf Box Boxes is slechts een fotokopie. Overigens bevestigt dit document de door verzoeker beweerde problemen op geen enkele manier en staat de werkzaamheid van verzoeker voor dit bedrijf niet ter discussie.

2.6. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist artikel 33 van dit verdrag *in casu* toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4,

§ 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, te dezen uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF